

[Anne Grete Holmsgård]

at de almennyttige boliger – i hvert tilfælde så længe der bygges så få, som der gør – først og fremmest må være et tilbud, som kan modtages af de mennesker, der har den dårligste økonomi. Det er helt klart, at det kan det tilbud ikke, når man fører en politik, der kommer til at dreje sig om, at huslejen bliver stigende inden for dette område.

Hr. Fogh Rasmussen var også oppe at bruge et argument for, hvorfor der nu skulle ske en omfordeling, sådan at man nedskar den almennyttige kvota og i stedet for opnormerede det private andelsboligbyggeri. Han brugte argumentet med efterspørgslen: der er en stigende efterspørgsel efter private andelsboliger. Ja tak, men der har i årevis været en søgning vedrørende det almennyttige byggeri, som var langt højere end kvoten, og det argument er aldrig nogen sinde blevet brugt fra de borgerlige partiers side til at sætte kvoten for almennyttigt byggeri op. Men når der så er en søgning på private andelsboliger – og det er der jo bl.a. i kraft af stagnerende lønninger, og fordi det almindelige ejerboligmarked er gået ned – så skal man pludselig bruge det argument for, at nu skal kvoten op.

Det, der står om straffebestemmelserne i lovforslaget, spiser vi ikke umiddelbart. Det kan måske godt lyde meget rimeligt, at man også skal have nogle straffebestemmelser, hvis økonomicirkulæret bliver overtrådt, men det kan vi ikke bare goutere, som det ligger her, for reelt er det i stor udstrækning nogle helt andre problemer, der er tale om. Hvis vi går tilbage til sagen omkring KAB, så er det bl.a. en planlægning, en langsigtet planlægning, fra boligselskabernes side, som ikke blev fulgt op herindefra igennem lovgivningsinitiativer, der har gjort, at boligselskaberne kom til at stå i den kattepine, de stod i. Vi mener, det er nogle helt andre ting, der skal til for at løse de problemer, end blot og bart det restriktive forhold at udvide straffebestemmelserne. I øvrigt vil jeg da også godt have en præcisering af, hvad det egentlig er, man mener, når man siger, at straffebestemmelserne skal udvides.

En ting til, som jeg godt vil have nogle mere detaljerede oplysninger om, er bemærkningerne til § 54, som handler om byggeskader. Det er et problem, der jo er stort i forvejen, og som er stigende, og hvor regeringen endnu en gang har valgt at følge den helt

restriktive kurs: fremover giver vi altså ikke flere penge til det område. Der står i bemærkningerne, at man har taget spørgsmålet om finansiering af fremtidige byggeskader op, og at man bl.a. overvejer en forsikringsordning. Hvad er det for en type forsikringsordning? Er det entreprenørerne, der skal tegne en kollektiv forsikring, sådan at de dækker byggeskaderne? Er man villig til at antage en anden definition af byggeskader end den, man har i øjeblikket? Som reglerne er nu, skal en byggeskade måles ved, at den økonomisk svarer til i hvert tilfælde 10 pct. af bygningsværdien. Det betyder, at meget af det, som reelt er byggeskader, aldrig nogen sinde kommer ind under byggeskadeloven. Desuden ved vi, at proceduren for overhovedet at behandle de skader er så langvarig, at byggerierne for længst er ved at være bukket under for de økonomiske problemer, som det har forårsaget. Men jeg vil da gerne have at vide, hvem det er, der skal tegne den forsikring, og hvad det egentlig er, man forestiller sig på dette område.

VS er imod lovforslaget.

Arne Bjerregaard (KrF):

Sammenskrivningen er en god idé. Vi kan tiltræde det foreliggende lovforslag, idet vi ikke skal lægge skjul på, at vi f.eks. altid har været og stadig er interesserede i andelstanken. Derfor støtter vi da gerne, at der bliver bygget flere andelsboliger. Vi må også sige, at vi er tilfredse med, at der bliver bygget flere lette kollektivboliger, og vi så også gerne, der blev bygget flere. Vi mener, det er fremtidens boligform. Det er en nødvendighed, hvis vi ønsker at se en anden struktur, nogle andre muligheder eller flere muligheder for de ældre i vort samfund. Derfor er vi da glade for, at kvoten er blevet højere. Vi kunne som sagt gerne ønske os nogle flere, men vel, der er grænser for, hvad der er råd til i dette samfund på nuværende tidspunkt.

Vi må da med hensyn til finansieringen af almennyttigt boligbyggeri erkende, at vi tidligere har fremført, at vi mente, det var rimeligt at give et højere grundkapitaltilskud, endda så højt, at vi sagde: dermed færdig, vi giver så højt et grundkapitaltilskud, at staten så ikke har mere med almennyttige boliger at gøre. Men vi erkender også, at de øjeblikkelige finanspolitiske hensyn vel kan forsvare, at